

СТЮАРТ

Я ЗАВЖДИ ХОТІВ сестру.

Брата не аж так. Я люблю симетрію, і мені завжди здавалося, що поява сестри створить ідеальний чотирикутник — або ж «сімейний квадрат», — де дві сторони сформовані Х-хромосомами, а решта — Y-хромосомами.

Коли я діставав батьків, вони казали: «Стюарте, у нас уже є ідеальна дитина! Як ми можемо зробити щось, краще за тебе?» Було складно сперечатися з їхньою логікою.

А тоді одного дня, коли мені виповнилося десять, я підслухав приватну розмову між ними. Я збирав у своїй кімнаті деньнародженний подарунок — велетенський леґо-зореліт — без інструкцій, бо маю дуже хороше просторове мислення.

Мама й тато були внизу, але я добре чув їхні голо-
си крізь вентиляцію.

— Леонарде, — почув я мамині слова, — можли-
во, бажання Стюарта нарешті здійсниться.

Я відклав детальки леґо та присунувся ближче до
вентиляційної решітки.

— У мене місячних уже два місяці не було.
У талії погладшала. Повсякчас почувуюся втом-
леною...

— Гадаєш, ти вагітна? — почув я татове питання.

— Думаю, так.

Я просто не міг стриматися.

— НАРЕШТІ! — заволав я крізь вентиляцію. —
**ЦЕ НАЙКРАЩИЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННИЙ
ПОДАРУНОК НА СВІТІ!**

Наступного дня мама записалася до лікаря.

Але то не дитина росла всередині неї. То був рак.
Він почався в неї з яєчників, а коли його виявили —
вже поширився далі.

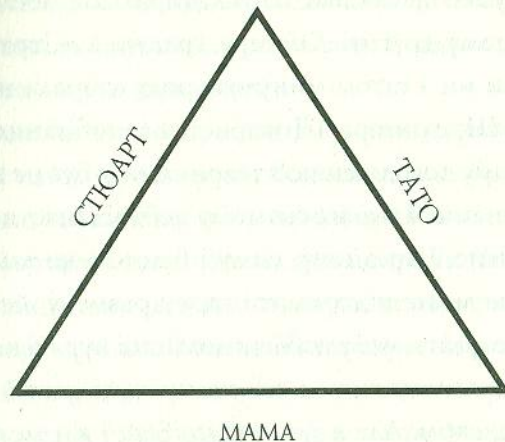
Вона померла за рік і три місяці.

Зараз мені тринадцять, і я все ще страшенно за-
нею сумую, бо вона була гідною людиною. Коли
мені було сім, ми з татом купили їй на день наро-
дження чашку з написом «НАЙКРАЩА МАМА
У СВІТІ», і я чесно вірив, що на всій планеті існує
тільки одна така чашка і вона була виготовлена спе-
ціально для неї.

Я не люблю багато говорити про той рік, коли
вона хворіла. Чи про рік після її смерті. Мій тато
також гідний, і він дуже старався, і мені подоба-
ється думати, що я теж гідна людина, тож і я ста-
рався. Але це було справді складно, бо нам браку-
вало третини сім'ї.

Ми були як рівносторонній трикутник.

Мама була основою, і на ній трималася вся фігу-
ра. Коли ми її втратили, дві інші сторони просто
завалилися одна на одну.

Ми дуже, дуже сумували. Моя психотерапевт-
ка — докторка Елізабет Московіч — ще на початку
наших сеансів сказала, що якась частинка нас ли-
шатиметься сумною і нам треба навчитися з цим
жити. Спершу я вирішив, що вона не дуже хороша

терапевтка, бо якби була такою, то мусила б мене зцілити. Але трохи згодом я зрозумів, що все на-
впаки — вона пречудова терапевтка, бо пояснила мені все, як воно є.

Докторка Елізабет Московіч також каже, що навіть якщо ти іноді сумуєш, це не означає, що ти не можеш бути щасливим. Спочатку це звучало як серйозне протиріччя. Але це правда. Наприклад, я все ще буваю щасливим, коли ми з татом дивимося бейсбольну гру на стадіоні «Нет Бейлі». Я все ще буваю щасливим, коли надираю зад моєму найкращому другові Алістеру, граючи в «Стратего»¹. І коли ми з татом минулого року забрали нашого kota Шредінгера з Товариства запобігання жорстокому поводженню з тваринами, я був не просто щасливий. Я був на сьомому небі від щастя.

Звісно, Шредінгер маму і близько не замінить. Він не може підтримати гарну розмову, не може приготувати мої улюблені домашні курячі нагетси, не може лоскотати мені спину чи цілувати у чоло перед сном. Але я йому потрібен, і він мені теж. Я йому потрібен, щоб годувати його, обіймати і прибирати за ним какулі. Мені він потрібен, щоб розмовляти з ним, навіть якщо він ніколи не відпо-

¹ Настільна стратегічна гра для двох гравців, мета якої — захопити прапорець супротивника (тут і далі примітки перекл., якщо не зазначено інакше).

відає. Щоб уночі він спав поряд з моєю головою, бо тоді я не почувуюся самотнім.

Тож коли через рік після маминої смерті тато почав зустрічатися з Керолайн Андерсон, я до цього поставився переважно з розумінням. Керолайн — це татів Шредінгер. Вона йому потрібна, і він їй теж. Це не означає, що тато іноді не сумує, бо насправді сумує. Але означає, що він може відсунути сум на довший час, і це добре. Дуже довго він був Сумним Татом цілодобово сім днів на тиждень, а я був Сумним Стюартом цілодобово сім днів на тиждень, і разом ми нагадували емоджі Сумні Квадратики — величезна чорна діра смутку.

Керолайн і тато працюють разом у новинній службі майже десять років. Вони завжди добре ладнали, але тільки коли обоє залишилися самі, то почали звертати увагу одне на одного *отак*. Чоловік Керолайн пішов десь тоді ж, як мама померла. Керолайн *розлучена*. Я бачив її кілька разів, ще коли мама була жива, — на вечірках у тата на роботі. І, звісно, я постійно бачу її по телевізору. Мені вона подобається, і я їй теж. А ще краще те, що їй подобалася мама, і я знаю, що це було взаємно.

Але найголовніше те, що вона кохає тата. Я це помічаю за тим, як вона невідривно дивиться на нього широко розплющеними очима, і він на неї дивиться так само. Іноді в мене аж живіт болить,

коли я думаю про маму і про те, що, якби інакше склалося, це вона б на тата отак дивилася. Але, як каже докторка Елізабет Московіч, я не можу жити минулим. З Керолайн тато щасливий, і це дуже добре.

А найкраще те, що в неї є дочка. Її звать Ешлі, і вона на рік старша за мене. Я бачив її тільки кілька разів. Вона дуже красива, але, можливо, недочуває, бо коли я намагався заговорити до неї, вона або йшла геть, або робила гучнішим звук на телевізорі.

Може, вона просто сором'язлива.

А зараз ми з ними з'їжджаємося. Тато та Керолайн поділилися новиною місяць тому. Тато, я та Шредінгер виїжджаємо з нашого будинку в Північному Ванкувері¹ до помешкання Керолайн та Ешлі у Ванкувері, на Двадцять другій вулиці, між Кембі-стріт та Мейн-стріт. Вони розповіли Ешлі та мені окремо, тому я не знаю, як вона відреагувала, але мене новина зробила на 89,9 % щасливим.

— 89,9 відсотка? — спитала мене докторка Елізабет Московіч минулого тижня під час останнього сеансу. — А як щодо 10,1 відсотка?

Я зізнався, що цей шматок складається з менш позитивних емоцій. Ми написали список, і в ньому

¹ Містечко-передмістя Ванкувера. Від «великого міста» Північний Ванкувер відділяє затока Беррард.

були такі слова, як «*тривога*» та «*провина*». Докторка Елізабет Московіч пояснила, що це абсолютно нормально. Зрештою, ми полишаємо будинок, де я прожив усе своє життя, будинок, що його мама й тато купили разом за рік до мого народження. А тепер тато продав його молодій парі з малюком, і це означає, що назад вороття нема. Ми забираємо з собою багато речей, але не можемо взяти мозаїчні камінчики, якими мама обклала доріжку на задньому дворі, чи квіти, що вона посадила, чи її молекули, котрі — я це знаю — все ще плавають у повітрі, бо чого ж іще я *постійно* відчуваю її присутність? Люди, що мислять не так по-науковому, називають це «енергетикою», і наш будинок, навіть коли минуло стільки часу після її смерті, все ще переповнений маминою енергетикою.

Я через це трохи непокоюся. Куди подінеться її енергетика, коли ми поїдемо? Чи знайде вона шлях до нашого нового дому, як оті тварини з «Неймовірної подорожі»¹, які подолали сотні кілометрів, щоб відшукати своїх власників? Чи вона загубиться дорогою?

А ще я непокоюся, бо не знаю, як Ешлі ставиться до такого злиття наших сімей. Я не очікую, що вона

¹ Повесть Шейли Берфорд про трьох домашніх улюбленців, які вирушили в далеку путь, щоб розшукати своїх господарів.